

for den internationale Voldgiftsdomstol. Deraf følger imidlertid, at den højeste Domstols Afgørelser kunne blive omstødt af en saadan Voldgiftsret, hvad der jo ogsaa nævnes i Motiverne. Men det forekommer mig ikke, at man, som der staar der, undgaar dette ved, at Voldgiftsrettens Kendelse kun skal have Gyldighed for Fremtiden og ikke overfor de tidligere af Højesteret fædede Domme; thi naar der i Fremtiden bliver truffet en saadan Afgørelse af Højesteret, vil ogsaa denne Afgørelse i Fremtiden kunne omstødes af den internationale Appelret. Det er jo tilmed ingenlunde givet, at Domsafgørelsen bygger paa eller kan bygge paa en vis Domstolspraksis; idet de foreliggende Data, paa hvilke en Dom skal bygges, kunne være meget forskellige fra Tilfælde til Tilfælde, hvortil yderligere kommer, at Voldgiftsdomstolens Afgørelse ganske sikkert vil falde saa sjældent, at en almindelig Praksis, som giver en nogenlunde almindelig Rettesnor, vel egentlig ikke kan udvikle sig. Derfor mener jeg, at Højesteretsafgørelsen vedblivende kan omstødes af Voldgiftsretten, og at vi rimeligvis ikke kunne gennemføre denne Sag paa en tilfredsstillende Maade, uden at der foretages Ændringer i dansk Lovgivning; hvorved Appelretten i alle saadanne Sager bliver den højeste Domstol, der staar over Højesteret. Det antydes jo i Motiverne, at det undertiden maaske kan være nødvendigt at gennemføre en Ændring, som gør Voldgiftskendelsens Princip til Landets Lov, men det forekommer mig, at naar det hele skal have nogen praktisk Betydning, maa det være nødvendigt at faa en Lov, hvorved Højesterets Afgørelse kan omstødes af en saadan international Voldgiftsretsafgørelse. I øvrigt har jeg intet at sige til Forslagets Indhold eller til Konventionen og lykønsker den højtærede Udenrigsminister til, at han er kommen et lille Skridt videre.

Udenrigsministeren (Ahlefeldt-Laurvig): Jeg vil først takke for de ydellige Udtalelser, der fra forskellige Sider er faldne angaaende denne Voldgiftstraktat. Der er ikke fra min Side mange Bemærkninger at gøre. Overfor de fremkomne Udtalelser om, at det havde været heldigt, om vi havde faaet en Voldgiftstraktat af aldeles samme Type som den med Italien afsluttede, skal jeg sige, at det selvfølgelig er rigtigt. Men Sagen forholder sig saaledes, at da Forhandlingerne blev paabegyndte, foreslog vi fra dansk Side at

tage den italienske Traktat til Mønster, hvilket man imidlertid fra fransk Side ikke ønskede, hvorimod man foreslog som Basis for Underhandlingerne at tage det Udkast, som blev udarbejdet ved Konferencen i Haag. At vi ikke ere komne videre, er saaledes ikke Danmarks Skyld, men ligger i, at Frankrig ikke ønskede at gaa videre, og en af Grundene hertil var antagelig den, at da Forhandlingerne med Danmark blev paabegyndte, vare Forhandlingerne mellem Frankrig og Amerika endnu ikke paabegyndte, og man vidste altsaa fra fransk Side den Gang ikke endnu, hvor vidt Amerika vilde gaa, og hvorvidt der overhovedet kunde være Tale om for en Stormagt at lave en Traktat af den udvidede Type. For Resten skal jeg, som ogsaa det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) bemærkede, sige, at Traktaten mellem Frankrig og Nordamerika endnu ikke er bleven ratificeret, og den synes at have nogle Genvordigheder, navnlig fra Amerikas Side.

Det ærede Medlem fra Skanderborg Amts 2den Valgkreds (H. Rasmussen) spurgte, om vi ikke fra dansk Side vilde bestræbe os for at faa de med Sverige og Norge afsluttede Traktater forandrede saaledes, at vi kunde faa Traktater om fuldt ud obligatorisk Voldgift. Traktaterne med Norge og Sverige ere imidlertid endnu løbende, saa vidt jeg erindrer, indtil 1918, og jeg tror ikke, det vilde være heldigt og ej heller føre til noget, hvis man fra dansk Side søgte at komme videre i Øjeblikket. Selvfølgelig vilde vi gøre os Anstrengelser i den angivne Retning, naar Traktaterne igen skulle fornyes, men paa nærværende Tidspunkt tror jeg ikke, at det vil lykkes, thi det er ikke saa længe siden, Traktaterne blev undertegnede, og de Bestræbelser, vi den Gang gjorde for at gennemføre almindelig tvungen Voldgift baade med Tyskland til Sverige og Norge lykkedes ikke. I øvrigt har Norge efter den Tid forhandlet om en Traktat med Holland, og til Trods for, at Holland ønskede en fuldt ud obligatorisk Traktat, blev dette ikke accepteret af Norge.

Hvad angaar Tyskland, vilde selvfølgelig ingen hellere end jeg have afsluttet en Voldgiftstraktat med dette Land, men jeg tror ikke, det vilde føre til noget at indlede Forhandlinger derom, idet Tyskland, fraset ganske faa Traktater — blandt andet med England — af den almindelige Stormagtstype, ikke har vist sig villig til at gaa ind paa Voldgiftstraktater, og sær-